

Estat. Interessos d'estat. Club d'estats

written by Sebastià Sardiné | 10 de desembre de 2019

Un estat és molt més que una constitució dita democràtica, o no, amb aparent separació de poders. Un estat és la concreció, en un territori determinat, del poder real, els poders fàctics estructurats pel "sistema" amb l'objectiu de tenir el control de tot plegat, sense ingerències. Aquest poder real, mai electe, sinó opac en Bildenberg, Davos o lògies oligàrquiques d'altre tipus, no és de dretes, ni d'esquerres. És simplement poder, en tot cas, dividit en dos grans blocs, aparentment antagònics, on s'hi vinculen tots els estats, directament o indirecta.

El nostre estat actual, i altres, és la suma de poders econòmics i mediàtics, polítics i institucionals, que compleixen amb el rol predeterminat pel sistema local a l'ombra (tribuna del Bernabeu, toros, IBEX-35, ...). No confonguem els estats, amb els governs, que són només gestors provisionals del poder delegat. D'ençà de Montesquiu, el poder real, per a complir els objectius marcats, es dotà d'instruments anomenats democràtics, i deixa que aquell territori concret redacti una constitució, creï els tres poders aparentment independents i es doti de regles d'actuació, basat en una retòrica d'igualtat i llibertat dels ciutadans, sobirans de res, devaluats a administrats i/o a purs consumidors, *capitidisminuïts*, engarjolats ara en tecnologies del 4G, cap al 5G. Qualsevol disfunció de parlaments democràtics, legislant millores, toparà amb un Tribunal Constitucional controlat pel sistema.

Cada estat treballa amb prioritats i velocitats diferents segons la seva ubicació, però tots obeeixen al mateix interès, el del sistema, que els permet gestionar estratègies d'affers locals, condicionades sempre als interessos del bloc

d'influència territorial al qual cada hom pertany –el bloc occidental, o el bloc oriental, amb Rússia a cavall, segons convingui–. Els estats de cada bloc, seguint directrius, s'agrupen en diferents formes per ser “més competitius o eficients” i creen l'ONU o l'OTAN o estructures menors; la darrera, el Grupo de Puebla a Mèxic. En el nostre cas, la UE és la coordinadora dels interessos dels estats europeus. El sistema es val d'estructures diverses, amb la finalitat d'establir un únic mercat i un sol ordre mundial, imposat, d'aquí que inverteixi en tecnologies de 2,3,4, i ara 5G per a controlar-ho tot.

Ara, per voler dissimular el mal fer global, organitza la conferència sobre el canvi climàtic de Xile, a Madrid, COP-25, perquè no ha funcionat la de París ... processisme.

La incoherència, que és l'evidència: una sola empresa elèctrica per si mateixa contamina molt més que tota la indústria catalana i espanyola juntes. Aquesta empresa es permet el luxe de publicitar la seva poca-solta aposta i transformació a energies netes, i així compra la portada de tots els diaris estatals, el mateix dia que els mandataris del món, menys els representants dels amos del sistema, es reuneixen a Madrid, per elucubrar sobre com minorar la temperatura de la Terra. Gestionat pels mateixos que en provoquen l'alça, els estats, sota regles del sistema. Sistema que està preparat per monopolitzar a benefici, la “reconversió” de tot plegat, aquí o en altres planetes.

L'objectiu del sistema és crear un únic mercat globalitzat, amb ramals metastàtics presents en tot el cos del nostre univers, valent-se, en el nostre cas, del Club d'estats, la UE, que en són els màxims dirigents, ara, Cristine Lagarde, David Sassoli, Ursula von der Leyen i Charles Michel, triats a dit –dèficit democràtic–, com la resta de capitosts on hi ha el català Borrell, més unionista que ningú, triat per un govern espanyol provisional. Tant hi fa. Tots plegats, durant cinc anys hauran de navegar entre la Xina i els EUA, amb el

contenciós Espanya-Catalunya per resoldre. El nou equip de la UE, tan preocupats pel clima, ¿serà sensible als drets fonamentals que clama Catalunya, Escòcia i altres nacions amb drets històrics? Ara per ara, imperen els interessos del Club d'Estats, fins que alguna variable ciutadana els pugui fer canviar de parer, o no, si nosaltres, el poble català, tenim el coratge de dotar-nos d'estat. O esperarem les sentències de tribunals internacionals?

Davant el poder real, de res serveixen els drets fonamentals recollits en constitucions i tractats internacionals. Vegeu sinó les incomplides, moltes, resolucions de l'ONU i tribunals de justícia respecte de la vulneració de drets individuals i col·lectius, com la llibertat de pensament, de protesta, la llibertat de presos polítics, la lliure determinació dels pobles o el fet d'obligar a Espanya –que ho incompleix– a gestionar un referèndum d'autodeterminació al Sàhara Occidental.

Si entenem que l'Estat no el formen persones, ni partits, ni governs, sinó el poder global del sistema, entendrem que, en la sucursal Regne d'Espanya, no es permetrà mai, ni en el Club d'Estats-UE tampoc, a Catalunya decidir el seu futur si el poble català deixa la negociació –com ho està fent– en mans de polítics *professionals* que, d'una manera altra, permetran formar un “gobierno” volgut pel sistema, però ignora el poble, les contraprestacions comprades-venudes per uns o altres, en nom d'un fer “política d'estat” que no és altra cosa que el fet d'imposar de seguir sent vassalls del mateix amo de sempre. La S-TC/2010, els atestats iniciats a partir 2012 com a Causa General, les acusacions particulars i fiscalia, el 155, i la sentència del TS contra els presos polítics, són accions d'un estat emparat pel sistema. Manés qui manés, el guió era el mateix i la sentència també.

El “gobierno” i el govern estan condicionats pel sistema que té com a garant el TC, per tant, ni l'un ni l'altre alliberarà presos polítics, ni farà tornar els exiliats, ni ens deixarà

votar en un referèndum si té previsions de ser guanyat per un poble, el català, que per no tenir, no té ni llei electoral pròpia, ni prou força l'Assemblea de càrrecs electes, per liderar l'emancipació del poble, després de 300 anys de submissió forçada. Prou coneix Catalunya el camí que van ensenyar-nos les Tretze Províncies del Nord dels Països Baixos: Holanda, "Acta d'abjuració de Leiden el 1581" adjurant de Felip II, ara del VI. Però no té encara gent transversal disposada a liderar aquest repte que s'hauria d'intentar, en les properes eleccions constituents catalanes, amb un grup de "Transversals per la República", que guanyant el poble el plebiscit, assumint-ne totes les conseqüències, publiqués *erga omnes* aquest nostre nou Estat, i fes trontollar el sistema.

El futur de tot plegat rau, des del Comitè de les Regions d'Europa, a potenciar, canviar les sensibilitats a la UE aprofitant en positiu la seva crisi estructural; per recuperar tots els seus valors fundacionals i la identitat nacional de cada poble i a reconvertir, des de dins, l'actual Club d'Estats, en un altre de persones transversals i lliures, entorn de nacions o regions diferenciades, Europa de les Nacions, on les diferents sensibilitats siguin un actiu en favor de polítiques progressistes basades en el benestar social i harmoniós amb la natura, cercant la felicitat dels éssers vius que l'ocupen. Només el poble unit pot desposseir de poder al sistema, i recuperar-lo les persones.